

Hyvä Paimen.

Vertaus

niille, jotka ensimmäisen kerran valmistavat itseänsä
Herran Pyhälle Ehtoolliselle.

Minä olen se hyvä paimen; hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä. Joh. 10: 11.

Tampereella, 1890.

W. Toivojen kustannuksella.

Sianta 25 penniä.

Syvä Paimen.

Bertaus

nille, jotka ensimmäisen kerran valmistavat itseänsä Herran Pyhälle Ehtoolliselle.

Minä olen se hyvä paimen; hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä. Joh. 10: 11.

Tampereen
kaupunginkirjasto

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Tampereella, 1890.

B. Toivosen kustannuksella.

1.244 AHN

20:-

Tampereella,
Lång & Ståhlberg'in kirjapainossa, 1891.

Jo yli 1800 vuotta on siitä kulunut, kun eräs jumalinen mies matkusti Jerusalemiin, nähdäkseen sen kauniin temppelin ja rukoilemaan siellä oikeata Israelin Jumalaa. Kun hän oli siihen luvattuun maahan pääsemässä, ehtyi hän torpeen, jossa näki nuorukaisen, jolla oli sauva oikaisja kädessä, huonot vaatteet päällä, ei hattua päässä eikä kenkiä jalvoissa. Hän kiipesi tuorten ja kuffulain, kiviin ja kantojen ylitse, juoksi pitkin metsässä pensastoissa ja orjantappuroissa. Surkealla, mutta laupiaalla äänellä huusi hän joka ilmansuunnalle: „Lampaani! Lampaani!“ Weriset khyneleet wieriwät hänen filmistänsä ja kuuma hiki nousi hänen ruumiistansa; hänen sydämensä tykytti ja hyppi niinkuin sen olisi kuullut; hänen kaswonja ja jalkansa olivat weriset, orjantappurain ja kiviin rikki repimät. Kuitenkin näkyi hänen filmistänsä ja koko olennoistansa, niinkuin ei hän olisi ollut tämän maailman ihminen, waan niinkuin taimaasta tullut.

Matkustaja, joka suuresti ihmetteli, nähdesjään sellaisen näyn metsän korwessa, khyyi viimein häneltä: „Minkätähden sinä, hyvä nuorukainen itket, miksi olet niin surullinen?“

„Oh, enkö minä itkisi,“ wastasi nuorukainen, „kun en löydä sitä, jota suurella huolella ja waiwalla etsin.“

„Kuinka sinä olet tähän korpeen joutunut“,
 tyysi matkustaja, „ja mitä sinä täältä etsit? Si-
 nä näytät olevan kotoisin paremmasta maakun-
 nasta ja juuvusta, kuin tämän maan asukkaat;
 mitä sinulla on täällä toimitettavana?“

„Minun isältäni joutui lammas kadoksiin,“
 sanoi nuorukainen, „se on ehtynyt tähän korpeen.
 Sen tähden Hän lähetti minun ja sanoi, ettei
 minun pidä tuleman hänen kasvoinsa eteen, en-
 nenkuin löydän kadonneen lampaan ja tuon sen
 kotiin. Jo monta vuotta olen minä sitä etsi-
 nyt; niinkuin näet, ovat jalkani haavoissa juok-
 sasta ja koko ruumiini runneltu ja väsynyt se-
 kä sydämeni sängen murheellinen; mutta kuiten-
 kin antaisin waikka jalkani kokonaan kulua ja sil-
 mäni itkusta waipua, jos waan viimeinkin löy-
 täisin lampaani.“

„Mikä on sinun Isäsi,“ tyysi matkustaja,
 „ja kuka sinä olet?“

„Minun Isäni on“, vastasi nuorukainen,
 „äveriäin, suurin ja voimallisin Ruhtinas, Hän
 asuu itäisellä maalla sellaisessa linnassa, jota ei
 kukaan voi valloittaa; Hänellä on suurin ja par-
 hain valtakunta. Minä olen Hänen ainoa poi-
 kansa, jota Hän rakastaa niinkuin omaa sydän-
 tänsä, ja minulla on sellainen hallitus, woima
 ja kunnia kuin Hänelläkin.“

„Kun sinun Isäs“, sanoi matkustaja, „on

niin äveriäs ja voimallinen Herra itäisellä maalla, niin miksi Hän sitte kaipaa yhtä lammasta, tahti eikö Hänellä ole muita lampaita?"

"Minun Isälläni," vastasi nuorukainen, "on yltä kyllin laumoja ja niin paljon lampaita, ettei kukaan niitä lukea taida. — Kyllä Hän tulisi toimeen ilman sitä, mutta minun Isälläni on peräti toisellainen luonto kuin muilla ruhtinailla; sillä ei Hänen lampaansa auta Häntä, vaan Hän auttaa heitä. Hän rakastaa tätä lammasta ja sen tähden Hän kielsi minun tulemasta näkymiini ennen kuin sen löydän, maksoi mitä tahansa."

"Eikö sinun Isälläsi," kysyi matkustaja, "ol-
lut palvelijoita lähettää; minkä vuoksi Hän lähetti sinun, jota Hän niin sydämeästään rakastaa?"

"Minun Isälläni," vastasi nuorukainen, "on yltä kyllin kansaa ja palvelijoita: Tuhannen kerta tuhannen palvelee Häntä ja sata kertaa tuhannen tuhatta seisovat Hänen edessänsä. Dan. 7: 10. Mutta Hän rakastaa sitä kadonnutta lammasta niin, ettei uskonut sen etsimistä palvelijoille, vaan lähetti minun ainoan rakkautaan poikansa, että minä sitä suuremmalla huolella etsisin ja löydettyäni, sitä hellämyydellä ja rakkautella hoitaisin."

"Miksi," kysyi matkustaja, "Hän lähetti sinun yksinään ja ei antanut jonkun palvelijan seurata sinua?"

„Minun Isäni,“ vastasi nuorukainen, „olisi antanut minulle lektionittain palvelijoita, mutta minä en tahtonut. Minä tahdon tehdä sen ilon Hänelle, että minä yksinani olen sen, jota minä rakastan niinkuin Hänkin minua rakastaa, jälleen takaisin toimittanut. Ja paitsi sitä, minä rakastan sitä lammasta niinkuin Hänkin ja pidän sitä siinä arvossa kuin Hänkin pitää. Ah siis, minä tahdon näyttää, kuinka paljon minä olen aikonut kärsiä lammastani auttaessa.“

„Hyvä nuorukainen,“ kysyi matkustaja, „kuinka kauan aikoa siitä on kulunut, kun sinä lähdit sitä lammastas etsimään?“

„Oi, siitä on jo kauvan aikaa“, vastasi nuorukainen, „kun minä rupestin omilla jaloillani kävelemään täytyi minun lähteä Isäni tyttöä ja ylönantaa kaikki. Minä en saanut ewääkseen yhtä leivän murua, en rahaa enkä mitään; niinkuin näet ei minulla ole muuta kuin köyhyyttä, haavoja ja viheliäisyyttä, ei lepopaikkaa eikä majaa, jossa saisin lewähtää; ei kartanoa, johon saisin pääni kallistaa. Math. 8: 20. Minä saan eloni hywäin ihmisten laupeudesta, kun he ottawat minun huoneesensa, antawat minulle apua ja sammuttawat nälkäni. En ole koskaan tarpeekseni syönyt enkä lewännyt, jentähden kun minun on täytynyt sekä myöhään että warhain olla liikkeellä, monta yötä on mi-

nun täytnyt maata kowalla tantereella ulkoilmasa ainoastaan sentähden, kun minulla on nyt päiwät suru siitä lampaastani, saadakseni se käsiini."

"Etkös ole hiljattain nähnytään sitä lamasta?" kysyi matkustaja.

"Olenhan minä monta kertaa sen kaukaa nähnyt", vastasi nuorukainen, "mutta en pääse hänen lähellensä, se pakenee aina waan kauemaksi, se kammoo ja pelkää minua, niinkuin minä olisin hänen pahin vihemiesensä. Tämä hänen vastahakoinen käytöksensä surettaa minua, niin että sydämeni tahtoo haljeta, kun minun täytyy nähdä tämän jokea eläimen ei ainoastaan halveksivan minun rakkauttani, mutta myöskin julasta pahuudesta ylönkatsovan minua, minun suurta huoltani ja waiwaani. Monta kertaa minä katkerasti itken hänen tähtensä ja minun sieluni on murheisjaan kuolemaan asti (Mark. 14: 34) kun minun täytyy nähdä, ettei hän usko minun rakkauttani, eikä ollenkaan suruttele minun suruani, huoltani ja waiwojani. Mutta en sittenkään lakkaa häntä rakastamasta ja etsimästä siksi kunnes hänen löydän ja rakkauttani jaan hänen pahuutensa waipumaan."

"Mitä hywää sinulla on siitä waiwasta," kysyi matkustaja, "jota kärsit sen kiittämättömän ja kelwottoman eläimes tähden, joka ei muuta

tehe kuin pilkkaa ja nauraa sinun rakkaudellesi ja huolenpidollesi?"

"Ei ollenkaan minulla ole hyödytyistä häneestä", vastasi nuorukainen, "jillä hän ei ansainnut muuta kuin vihan ja rangaiistuksen. Mutta minä en voi muuta kuin rakastaa ja armahtaa häntä, jonka vuoksi häntä niin suurella huolella etsin; minä jurluttelen sitä onnetonta eläintä, Minun Isäni tykönä olisi hänen hyvä olla; jillä jaisi kaikkia mitä hän tarvitsee. Jos en minä saa häntä käsiini, niin joutuu hän hukkaan iankaikkisesti. Mutta se onneton eläin ei sitä itse tiedä, hän on jolea ja hymmärtämätön; minun täytyy häntä armahtaa."

"Jos sinä hänen löytäisit", janoi matkustaja, "niin mitä sinä hänelle tekisit tahi jos hän juoksee syliisi, niin rankaisisitkos tahi kowasti nuhtelisitkos häntä?"

"Ei, sitä en tekisi", vastasi nuorukainen. "Minä lankeisin hänen kaulaansa, antaisin hänelle suuta ja painaisin rintaani vasten sekä ottaisin hänen olalleni ja kantaisin Isäni tykö. Mielelläni otan päälleni kaikki waiwat ja kurjuuden sekä rangaiistuksen, jonka hän ansainnut olisi."

"Entä sinun isäsi", kysyi matkustaja, "eikö hänkään kurittaisi ja rankaisisi häntä?"

"Minun Isäni," vastasi nuorukainen, "on

niinkuin minä ja minä niinkuin Hän. Ei hänkään rankaise sitä onnetonta eläintä. Jos minä wien sen hänelle, niin warmaan tiedän, että Hän siitä ihastuu ja iloitsee sanomattomasti. Koko Hänen waltakuntansa, perheensä ja palweliansa laittawat iloisen wieraspidon, kun minä tulen ja sanon: iloitkaat minun kanssani; sillä minä löysin lampaani, joka kadonnut oli. Luk. 15: 6.

Matkustaja ihmetteli suuresti sitä rakkautta, kärsiwällisyyttä ja pitkämielisyyttä sekä itkien sanoi: „O, sinä parhaan Isän rakas Poika, kuinka suuri on sinun rakkautes ja kärsiwällisyytes! Sen werran kuin minä tunnen maailmaa en ole vielä nähnyt enkä kuullut sellaista Poikaa enkä sellaista Isää, jotka niin rakastaisiwat. — Jos järjetön eläin rakastaisi ja etsisi isäntäänsä, niinkuin sinä etsit lammastas, niin isäntäkin puolestansa häntä rakastaisi ja hyvänä pitäisi. Sitä enemmän olisi se onneton lammas welkapää sinua rakastamaan ja kiittämään.“

„Niin,“ sanoi nuorukainen. „Totisesti, totisesti sanon minä sinulle, minä rakastan sitä lammaista niin, että waikka minä hänen löytäisin sutten ja loirain keskeltä, niin minä rientäisin heidänkin keskellensä, pelastamaan häntä heidän kynsistänsä, waikka he minun rikki repisivät ja raatelisivät. Ja waikka minulla olisi tuhat henkeä niin ilman arwelematta ne kaikki

panisin sen kadonneen lampaan tähden, auttais-
jani häntä onnettomuudestaan!”

Kun nuorukainen sen sanoi, rupeşi hän kat-
teraşti itkemään; matkustaja itki myöskin hänen
kanssansa, ja kun he kauvan olivat yhdessä it-
keneet, niin matkustaja sanoi: „O, sinä aino-
kaijimman verrattomay—Isän ainokaisin poika,
se hyvä Jumala antakoon sinun pian löytää
kadonneen lampaasi. Ah, jos minä voisin sinua
seurata ja auttaa lampaas etsimisessä! Mutta
minun täytyy nyt erota sinusta ja matkustaa
eteen päin, jää hyvästi!”

Täten matkustaja syvimässä hämmästy-
sessä ja kyynelisin erkäni siitä jalosta nuoru-
kaijesta, joka vielä mennessäänkin huusi hänelle
ja sanoi: „Ah, rakas, hyvä ystävä, minä ruoi-
len ja wannotan sinua, minun Isäni rakkauden
kautta, että jos sinä näet minun lampaani, niin
sano hänelle, kuinka minä häntä rakastan; millä
halulla minä häntä halajan; millä huolella ja
wairwilla häntä etsin; sano hänelle, että minä
sekä ruoilen että wannotan häntä antamaan it-
sensä käsiini, ja sanon ettei hänen tarvitse pel-
jätä minua eikä minun Isääni, en minä ollen-
kaan kurita enkä rankaise häntä; minä annan
kaikki anteeksi, unhotan kaikki hänen pahutensa,
antakoon waan löytää itsensä, minä waan rak-
kauttani tahdon osoittaa hänelle. — Sano minun

Sjani lähettäneen minun, hakemaan häntä ja taritsemaan Hänen puolestaan ja hänelle Hänen rakkauttansa, armoansa, anteeksiantamista ja kaiken entisen elämän unhottamista. Sano myöskin lampaalleni, että hän armahtaisi minua, kun minä olen peräti vaipumassa ja kuolemassa siitä surkeudesta kuin minulla on, jos en saa häntä täsiini, minun sydämeni halkee hänen viheliäisyytensä tähden; niinpä armahtakoon hän minua, lafatkoon juokseustansa, rientäköön minun syliini ja älköön enää peljättö minua, ja sano minun häntä niin rakastawan, ettei minulla ole lepoa, ei yöllä eikä päivällä, ennenkuin hän palajaa jälleen minun syliini. Sano, hyvä matkustaja sano se minun lampaalleni, jos hänen kohtaat!"

Tämä puhe vieläkin enemmän liikutti matkustajan sydäntä, ja suurella surkuttelemisella ja pahoilla mielin riensi matkallensa. Kun hän jonkun matkan kulki ja nousi wuoren tukkulalle, katseli hän ympärillensä, jos hän vielä kerran näkisi sen nuorukaisen, ja hän näkikin hänen juoksemassa ympäri korpea, wuorilla ja laaksoissa, näki hänen juoksewan ja alinomaan huutawan: Lampaani! Lampaani! Kusjas olet? Tule, tule, jo minun syliini! Palaja, älä pelkää, tule tule minun syliini! Ja laikissa metsissä laikui ääni: Lampaani, lampaani! laaksoistakin kuului huuto: Lampaani! lampaani!"

Sillä tavalla siis se hyvä nuorukainen juoksenteli ympäri korwen, ja kun hän kaitista paikoista etsi lammasansa ei löytänyt, niin hän palasi etsimään häntä kaupungeistakin, kylistä ja taloista; hän etsi häntä lammaslaumoista navetoistakin, ja ihmisiltä, joita hän kohtasi, kysyi hän: „Oletteko nähneet minun lammasani? Jos olette hänen nähneet, niin sanokaat hänelle, että minä kuolen hänen tähtensä aiwan sydämen ahdistuksesta ja surusta, kun ei minulla ole yhtään lepoa, ennen kuin minä saan hänen olalleni!

Kun hän sillä muotoa 33 vuoden ikään asti oli häntä turhaan etsinyt, riehui hän viimein Jerusalemiin; ja katso! silloin hän äkisti löysi lampaansa, mutta kuinka oli sekin löytäminen? Hän oli raatelewaisten sutten ja purewain koirain keskellä. Ei ollut muuta neuwoa, kuin heittäytyä niitten werta-janoowaisten petojen keskelle. Niin hän tekiin ja tempasi lampaansa heidän kynsistensä. Mikä ilo ja ihastus hänelle siitä tuli. Nyt sai hän sen mitä hän niin juurella waiwalla oli etsinyt; mutta sudet ei sitä hyväksyneet; waan kostiivat hänelle, karvasiivat hänen päällensä, puriivat ja raateliivat häntä niin, ettei kantapäästä kiireeseen asti ollut terwettä paikkaa hänessä, eikä hän enää ollut ihmisen näköinentään. Mutta se oli vielä pahinta, kun se sokea lammas, joka ennen tahtoi kuolla petojen kynsiin, kuin saada

apua paimenelta, itse ylltytti susia ja wimmasi heitä häntä vastaan ja vielä sen lisäksi itsekin rupefi häntä puremaan.

Ei sutten košto vielä siihenkään loppunut, ne walittiwat hänen päällensä sanoen, kuinka hän wastoin oikeutta ja kohtuullisuutta on heiltä warastanut ja ryöwännyt lampaan. (Waikka se oli hänen omanja, jonka he olivat häneltä ryöstäneet.) Tuomari pelkäfi näitä susia, tuomitsi hänen kuoletettawaksi ja ristiin naulittawaksi.

Sitte tuli mainuttu matkustaja Jerusalemiin ja kun hän näki sen hywän paimenen ristisä riippumassa, pyhui hän hänelle ja sanoi: „Etkös sinä ole se nuorukainen, jonka minä kohtasin korwessa, niin ahkerasti etsimässä kadonnutta lammasta; kuinka sinä olet tänne tullut, mistä owat puremiset ja haawat sinun ruumiissasi, kuka on sinua niin pahoin repinyt ja saattanut sinun ristinpuuhun?“

Hywä paimen wastasi: „Sen teki lampaani, jonka minä viimeinkin löysin sutten keskeltä“.

Matkustaja sanoi: „Mutta eipä ne ole lampaan puremat, waan sutten ja koirain hammasten jäljet ruumiissasi“.

Hywä paimen sanoi: Kyllä se on tosi; mutta lammas on ne saattanut minulle ja itsekin yllytännyt sudet minun päälleni ja tehnyt minä hän on woinut, saadakseen minut ristinpuuhun“.

Matkustaja sanoi: „Mutta ethän nyt enää rakasta sellaista lammasta, waan annat hänen huffua?“

Hywä paimen sanoi: „kuinkas minä sen te-
kisin; ei minun rakkauteni wähene ristin päällä-
kään, waan lisääntyy ja sydämeni pohjasta an-
nan minä kaikki hänelle anteeksi, sillä ei hän tie-
dä mitä hän tekee. Sentähden minä kärsiwälli-
sesti kärsin kaikki ja tässäkin ristin päällä huu-
dan hänelle: Lampaani! Lampaani! Ja vielä
sen lisäksi panen henkeni hänen edestänjään.“

Matkustaja sanoi: „Mutta mitä hywää siitä
on lampaalle? Kun sinä kuolet, niin kuka häntä
sitte auttaa?“

Hywä paimen vastasi: „Kun minä kuolen,
sitten wasta wedän minä lampaani puoleeni ja
woitan sen kokonaan itselleni. Wasta sitten hän
näkee minun rakkauteni, palajaa jälkeen ja tulee
minun syliini. Sillä en minä jää kuolleeksi;
Isä on antanut minulle salaisen wälitappaleen,
joka auttaa minun wirtaamaan, elämään, ja sitte
minä sanomattomalla ilolla otan lampaan olal-
leni ja palajan minun Isäni waltakuntaan. Sa-
nomattoman juuri ilo on siellä olewa minun ko-
tiin tulostani, 33 vuoden päästä, ja myös siitä
kadonneesta lampaasta, joka on muasjani. Joka
paikasta on kuuluwa kiitoswiriten ääni ilon ja
riemun huuto. Tuhannen tuhannet minun Isä-

ni palvelioista huutawat toinen toisillensa: Hloit-
kaat; sillä lammas, joka kadonnut oli, on taas
löydetty! Luf. 15: 24. Ijankaikkinen juhla
tulee olemaan minun Ijäni huoneessa; ja kai-
tissa hänen rajattoman waltakuntansa ääriässä on
kaiwuwa tämän wirren ääni: Olistys olkoon Ijän
Pojalle, joka on sen kadonneen lampaan löytä-
nyt! Kiitos ja kunnia olkoon sekä Hänelle
että Ijälle ijankaikkisesta ijankaikkiseen! Amen.

Jolla korwat on, se kuulkoon!

Ihm. k. 2.

~~Sammastans'~~ ei paimen paras
 Tu'e tääll' niin haluisest',
 Kuin se Herra hywä, rakas,
 Pitää surun sieluisest';
 Jos sen oikein tuntisit,
 Rakkaudest' raukeisit
 Itkuun, ett' niin itäwöitsee,
 Ijoo, janoo ja himoitsee.

Handwritten notes in cursive script, including the words 'Paimen' and 'Herra', are written vertically and diagonally across the page.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

sek. Pakatie 6. 18/8-39

*W. Toivonen
Helsinki*

—:—

anna

Näitä ynnä toisia pieniä kirjvoja
jokä patentin saaneita

Teräskantisia Wirsikirjvoja

jaadaan summissa ostaa
kirjansitoja W. Toivoselta Tampereella.

